

Sygn. akt SNO 23/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny
Na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Wiesław Kozielowicz (sprawozdawca)

Sędziowie: SSN Iwona Koper

SSN Anna Kozłowska

w sprawie **W. Z.**

wobec którego orzeczono prawomocnie karę dyscyplinarną
złożenia sędziego z urzędu

w przedmiocie rozważenia możliwości wznowienia z urzędu postępowania
dyscyplinarnego zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu
Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt SNO 34/14

postanowił:

**stwierdza, że nie zachodzą podstawy wznowienia
postępowania dyscyplinarnego z urzędu.**

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2015 r., Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, otrzymał pismo W. Z., datowane 10 lutego 2015 r., w którym W. Z. złożony z urzędu sędziego wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r., zgłasza liczne uwagi odnośnie przebiegu postępowania w sprawie ... 1/07, które zakończyło się wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt SNO 34/14 utrzymującym w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt ... 1/07.

Nadmienić przy tym należy, że Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozpoznawał sprawę W. Z. w związku z wniesionym przez niego odwołaniem od w/w wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący Wydziału VI Izby Karnej zarządzeniem z dnia 19 marca 2015 r. pismo W. Z., datowane 10 luty 2015 r., skierował na posiedzenie w celu rozważenia możliwości wznowienia postępowania dyscyplinarnego z urzędu.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

W. Z. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt ...1062/12, został uznany winnym popełnienia w okresie od dnia 30 stycznia 1998 r. do dnia 26 sierpnia 1999 r. w B., w warunkach czynu ciągłego, przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 40 złotych każda. Po rozpoznaniu apelacji W. Z., wniesionej od tego wyroku. Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt ... 788/13, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Natomiast Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt V KK 208/14, oddalił kasację obrońcy skazanego W. Z. jako oczywiście bezzasadną w zakresie podniesionego w niej zarzutu obrazy art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k., a w zakresie pozostałych zarzutów, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. pozostawił ją bez rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt SNO 34/14, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podkreślił, że Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny w rozpoznawanej sprawie dyscyplinarnej W. Z., był związany omówionym wyżej wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w P. co do popełnienia przez W. Z. przestępstwa, a ustalając, że między czynem wyczerpującym znamiona przestępstwa a czynem stanowiącym przewinienie dyscyplinarne zachodzi tożsamość, trafnie przyjął (w myśl unormowania art. 108 § 4 u.s.p.), iż nie doszło do przedawnienia karalności zarzucanego W. Z. przewinienia dyscyplinarnego.

Poza sporem jest, że w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ma, poprzez art. 128 u.s.p., zastosowanie instytucja wznowienia postępowania z urzędu unormowania w art. 542 § 3 - § 5 k.p.k. (por. W.

Kozielewicz, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów. Komentarz, Warszawa 2005 r., s. 138, postanowienia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 17 września 2009, OSNSD 2009, poz. 73, z dnia 14 kwietnia 2011 r., SNO 12/1, OSNSD 2011, poz. 22).

Wznowienie z urzędu dopuszczalne jest jedynie w wypadku stwierdzenia uchybień stanowiących tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 k.p.k. Zwrócić przy tym uwagę należy, że zgodnie z treścią art. 542 § 3 k.p.k. wznowienie postępowania jedynie z powodów określonych w art. 439 § 1 pkt 9 – 11 k.p.k., może nastąpić tylko na korzyść obwinionego. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w razie stwierdzenia, że prawomocne orzeczenie dotknięte jest uchybieniem wymienionym w art. 439 § 1 k.p.k., ma obowiązek wznowienia postępowania dyscyplinarnego. Wznowienie z urzędu na niekorzyść obwinionego ograniczone zostało sześciomiesięcznym terminem liczonym od uprawomocnienia się orzeczenia. W doktrynie podkreśla się, że z uwagi na daleko idące konsekwencje prawne dla prawomocności orzeczeń sądowych oraz dla ograniczenia praw skazanego, przepis określający bezwzględne powody odwoławcze nie powinien być interpretowany rozszerzająco (por. M. Biłyj, A. Murzynowski, Wznowienie postępowania karnego w PRL w świetle prawa i praktyki, Warszawa 1980, s. 114 – 119).

Kwestie podniesione w piśmie przez W. Z. (pismo datowane 10 lutego 2015 r.) nie wskazują na zaistnienie w przedmiotowej sprawie jakiegokolwiek z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Do takich nie można bowiem zaliczyć ani przebiegu postępowania toczącego się w związku z wnioskiem W.Z. o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt ... 1/07, o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego w zakresie jednego czynu, w którym zapadło wymienione w jego piśmie, postanowienie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt SNO 50/14, gdyż nie dotyczy to części postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt SNO 34/14. Nie może też być uznane za uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt. 11

k.p.k., rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w dniu 18 lipca 2014 r., mimo wniosku W. Z. o odroczenie rozprawy (wniosek o odroczeniu wpłynął w dniu 17 lipca 2014 r.), gdyż po pierwsze obecność obwinionego na rozprawie dyscyplinarnej nie jest obowiązkowa, a po drugie, jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt. SNO 34/14, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny postanowieniem wydanym tego dnia na rozprawie, nie uwzględnił wniosku W. Z. o odroczenie rozprawy, bowiem cyt. „wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania, a art. 353 § 1 i § 2 k.p.k., na który powołuje się obwiniony nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym” (cytat z protokołu rozprawy, k. 49 akt o sygnaturze SNO 34/14). Decyzja Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego o przeprowadzeniu rozprawy odwoławczej w dniu 18 lipca 2014 r., nie może być, w realiach sprawy, uznana za nietrafną.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania dyscyplinarnego w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt SNO 34/14, rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.